

Émilie Terlinden vouwt, ontvouwt, snijdt, assembleert en schildert. Elk van haar werken enceneert elementen die zorgvuldig zijn geselecteerd uit een uitgebreide bibliotheek die zich uitstrekt van de Renaissance tot alledaagse voorwerpen, geassembleerd tot barokke en fanntasmatische arrangementen waarin abstractie flirt met het stilleven.

Op basis van deze beeldfragmenten construeert de kunstenaar - die zichzelf omschrijft als "eerder een voorliefde te hebben voor Hollandse details dan voor Italiaans vlees" - haar schilderijen om een poëtische en 'unheimliche' mystificatie van de werkelijkheid te bieden. Door verschillende manipulaties - vouwen, knippen en in elkaar zetten - worden deze illustraties getransformeerd, ontdaan van hun oorspronkelijke context en opnieuw gebruikt als materiaal in het schilderproces. Het schilderen voltooit hun metamorfose, waardoor het werk definitief een schilderij op zich wordt.

Ondanks hun manipulatie verliezen deze beelden niet helemaal hun identiteit en blijven ze herkenbaar, waardoor elke compositie kan uitnodigen tot meerdere interpretaties.

Deze complexe werkwijze, die doet denken aan filmische montage- en close-up technieken, maakt van de tijd zelf een belangrijke factor in het proces van Émilie Terlinden. Het langzame tempo van creatie en montage weerspiegelt de reis in de tijd die de kunstenaar aanbiedt door haar selectie van geassembleerde beelden.

Elk werk getuigt van een wervelende esthetiek die geliefd is in de barokke kunst, gekoppeld aan de strengheid van de strenge moderne abstractie, die de blik van de kijker ontregelt. Ze weten niet meer of ze te maken hebben met een plantaardige, minerale of conceptuele wereld - een bloem, een orgaan, een machine of een hersenschim.

Isabelle Pouget